

“Децата са по-силни отколкото си мислим”

Интервю с д-р Х.Секерка

Как преживяват децата раковото заболяване на своите майки? Никой изследователски доклад, никоя книга не отговаря на този въпрос. Австрийският психолог и семеен терапевт д-р Хорст Секерка вижда пропуски и иска да създаде форуми за засегнати родители и деца. В разговор с АМОЕНА ЛАЙФ той обобщава досегашния си опит.

Г-н Секерка, трябва ли човек да съобщава на децата, че жената е болна от рак на гърдата?

Във всеки случай децата често усещат много повече, отколкото вярваме, само не могат да го изразят. След диагноза рак те забелязват, че нещо не е наред. Семейството е неспокойно, майката внезапно постъпва в болница – това трябва да им бъде разяснено.

Как би трябвало да водят разговора роднините?

Те не трябва да разказват всичко, което знаят, но да отговорят на всички въпроси на детето. Важно е да се усети колко информация е необходима на детето, от къде нататък то повече не разбира. Ние възрастните сме склонни да искаме да предадем всичко, което знаем, на другите. Децата обикновено остават доволни от едно кратко обяснение: “Мама е в болницата, защото има нещо лошо в гърдата. То трябва да бъде извадено.”

Това значи, че не е непременно необходимо да се описва на детето цялата картина на заболяването...

Достатъчно е да му се изясни, че нещо не е наред и че лекарите ще го поправят. Тъй като знаем ли самите ние какво точно ще се случи? Не можем да виждаме в бъдещето. На децата също им идват в повече такива прогнози.

Обаче не може ли детето да не се въвелича в грижите на семейството?

Това е така и не трябва да подценяваме детското усещане за това по никакъв начин. В края на краищата се казва: “Когато един е болен, цялото семейство е болно.” Малките деца най-често може да се успокоят така: “Когато напоследък ти не беше добре, ние заставахме до леглото ти и се грижихме за тебе, сега мама се нуждае от нашата помощ.” Тогава детето знае защо болестта се намира в центъра на вниманието.

А когато детето е вече толкова уплашено, че въпреки това обяснение безпокойството за майката остане?

Децата по природа живеят в света на доброто. Сега внезапно те се конфронтират с грижите на родителите, които последните лошо прикриват. Понякога помага информацията да се опира на факти, да се четат специални книги, да се говори със специалисти или с други засегнати, които също са оздравявали. Да си информиран значи да си независим. Тогава родителите ще може по-спокойно да застанат пред детето си и да му кажат, че мама скоро ще се чувства по-добре. За децата е важно само това, което може да видят. Когато разпознаят напредък в поведението на майката, те са убедени в нейното оздравяване.

Т.е. едно дете трябва да посещава майка си в болницата?

Когато детето го желае, спокойто може да се разреши посещението. В този период семейството е заедно. Децата са по-силни, отколкото ние често си мислим. Те могат да успокояват и подкрепят.

Не съществува ли опасността да ги претоварим?

Децата често доразвиват идеите си. Тъй като още не могат да пишат, те визуализират своите мисли чрез картинките, които рисуват. Това по правило са позитивни мотиви, тъй като децата виждат всичко хубаво, майката върху поляна с цветя с пеперуди (тя отново е здрава) или медицинската сестра, която поставя ослепително бяла превръзка (раната е чиста / излекувана). С такива подаръци детето дава кураж на майка си.

Как трябва да се реагира, когато детето иска да види белега?

Децата намират превръзките и лепенките за много интересни. Те искат да знаят какво има отдолу. Това може да се направи спокойно. Тъй като самите деца нямат гърди, те не разбират защо загубата е толкова драматична. Най-често поглеждат за кратко белега и от само себе си преминават към другите всекидневни занимания. Много майки са ми разказвали за облекчения възглас на децата си: “Добре, че е само гърдата, а не главата ти!”